

11/2018

XB-10

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

ZAHRANIČNÍ POVÍDKY

Naomi Kritzerová

Zed'

Michael F. Flynn

Na toulkách: V kamenném domě

ČESKÉ POVÍDKY

Kristýna Obrdlíková

Poušť je jen skořápka

Milan Pohl

Techno Kid & Spandex Girl
zachraňují svět

Dalibor Vácha

Černé šipky, rudá slunce

Pavel Houser

Muž s kosou

a muž, který četl psům

Pavel Urban

Tvář Všemocného

PUBLICISTIKA

Tomáš Jakl a Františka Vrbenská

Československé stopy v hobití DNA

Jason Sanford

Neochužujte svou lásku k fantastice
odmítáním nových snů

Roman Bílek

Je severní vítr stále krutý?

Cena: 95 Kč – 4, eura

9 771804 660004

Michael Swanwick
Přízrak v bludišti

S.R.O.

GDPR

Levně, rychle a kvalitně Vám poradíme s jeho zavedením

Co to je ?

GDPR (General Data Protection Regulation) je Obecné nařízení o ochraně osobních údajů, které poskytuje rámec pro dodržování souladu se zásadami ochrany osobních údajů v Evropě

Platnost GDPR:

Od 25. 5. 2018, v celé Evropské unii

Dnem platnosti nahrazuje zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a evropskou směrnici 95/46/ES

Co hrozí za porušení ?

Za porušení, nezavedení či nepřipravenost všem organizacím hrozí pokuta v maximální výši 20.000.000 EUR nebo 4 % z celkového ročního obrátu společnosti (vyšší z obou možností)

Zpracovatelům osobních údajů dále hrozí žaloby od subjektů údajů s nárokem na náhradu škody, organizace jsou vystaveny ztrátě důvěry a reputace.

Stále radíme se zavedením a zajištěním/udržením certifikace nejen následujících norem :

Řízení kvality	dle ISO 9001
Enviromentální management	dle ISO 14001
Management BOZP	dle BS OHSAS 18001
Ochrana Informací ISMS	dle ISO 27001

* * *

Při poradenství a certifikaci spolupracujeme s QES Cert s.r.o.

Pro naše klienty jsme schopni zajistit i provádění nezávislé revizní a inspekční činnosti, sledování měnící se legislativy (zejména ad OHSAS 18001, ISO 14001, ISO 27001+GDPR) a zajištění hospodářských a podnikatelských rizik.

**Předplatitelé časopisu XB - 1 mají automatickou slevu 10 %
na služby QSJ s.r.o. po celý rok 2018**

WWW.QSJ.CZ

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Šéfredaktor

Vlado Ríša

risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

jjiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust

sust@casopisxb1.cz

Časopis XB 1 s.r.o.

Praha 1, Nám. Republiky 1081/7

PSČ 110 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

tmv a. s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a. s.

prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.

(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 11. 2018

Cena 95 Kč (4 EURA)

© Casopis XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno

jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana Pavol Martinický

Zahraniční SF

Michael Swanwick: Přízrak v bludišti	3
Naomi Kritzerová: Zed'	10
Michael F. Flynn: Na toulkách: V kamenném domě	17

Domácí SF

Kristýna Obrdlíková: Poušť je jen skořápka	28
Milan Pohl: Techno Kid & Spandex Girl zachraňují svět	36
Dalibor Vácha: Černé šípy, rudá slunce	47
Pavel Houser: Muž s kosou a muž, který četl psům	56
Pavel Urban: Tvář Všemocného	60

Publicistika

T. Jakl a F. Vrbenská: Československé stopy v hobití DNA	61
Jason Sanford: Neochuzujte svou lásku k fantastice...	63
Roman Bílek: Je severní vítr stále krutý?	65

Fantastická věda

Rychlejší než světlo?; Úsměv Mony Lisy objasněn – už zase; V kolik hodin máme brát prášky?	64
---	----

Filmfaroniáda

Filmové premiéry; Predátor: Evoluce; Sestra; Jack staví dům; Klapka!	69
---	----

Vivisektor

Čtenáři čtenářům; Petr Heteša: Žádná chvíle není poslední;	
Philip Fracassi: Hled', prázdnota;	
Kaspar Colling Nielsen: Mount Kodaň;	
Joe Abercrombie: Půl krále;	
Steven Lochran: Paladero - Jezdci z Říše Hromů;	
Peter F. Hamilton: Pandořina hvězda – Bariéra;	
Jonathan Skariton: Séance Infernale;	
Ray Bradbury: Temný karneval; Petra Machová: Dračí město; Mrakobití; Wendy mezi Zemí a Nezemí; <i>Nové knihy</i>	73

Svět se definitivně zbláznil

Tak jsem si myslel, že jsem už zažil kdejakou ptákovinu, a když nezažil, tak jsem si ji vymyslel do svých příběhů. Ale to, co se v poslední době předvádí v umění a potažmo mezi lidmi, mi rozum nebere.

Možná mi už mozek stářím zkostnatěl. Když jsem se dočetl, že James Bond by měl být propříště černoch, nebo žena (právě dnes tuto ženskou variantu paní produkční popřela), přišlo mi, že je prvního dubna. Nebylo!

Před nedávnem se začal připravovat na Netflixu seriál podle Sapkowského Zaklínače. V rámci castingů začali hledat herce na případné role. Ke zděšení všech fanoušků (a doufám i Andrzeje Sapkowského) bylo zadání pro roli princezny Ciri (viz obrázek) následující: šestnácti či patnáctiletá BAME (zkratka, která odkazuje na černošské, asijské a další etnické minority) dívka, která vypadá ještě mladší - tedy kolem 13 až 14 let. Inzerát dodává, že herečka musí být méně než osmnáct, což se shoduje s původním dílem, kde se Ciri nejprve představuje v dětském věku a na samém konci série jí je sedmnáct let.

Došlo k takové bouři, že se zřejmě i producentka Hissirchová zalekla a prohlásila, že tomu tak nebude. A opravdu se tak stalo. Podobný problém měli autoři hry Kingdom Come Deliverance, když na ně bylo útočeno, že v ní není žádný černoch. Že v české kotlině v době, kdy se hra odehrává, černoši nebyli, nevalilo.

Ještě šílenější věci se odehrávají na vysokých školách. Vyšla zpráva o tom, že když na jedné z nich se do diskuze nepřihlásí alespoň jedna žena, nesmí se tato diskuze konat. Naštěstí i tam se najdou vykukové (dokonce si myslím, že by to mohl být nějaký český student na stáži), takže vše se prozatím vyřešilo tím, že vzhledem k tomu, že lidé mají podle oné vyhlášky pohlaví, kterým se právě cítí být, není problém, aby se jeden z diskutujících pro tento okamžik prohlásil za ženu či jiné pohlaví.

Myslím, že se vbrzku stanu pastafariánem, budu bojovat proti utlačování této menšiny a založím Pochod pastafariánských hrdobců Prahou.

Kam se hrabe fantazie George Orwella na dnešní pomatence a demagogy.

Vlado Ríša

Zemřel Pavel Toufar

Ve věku sedmdesátilet zemřel po těžké nemoci, novinář, propagátor kosmonautiky a spisovatel

Pavel Toufar. Psal především literaturu faktu, vydal ale i několik knih science-fiction (např. Dokument) a několik desítek populárně naučných prací. V roce 1997 obdržel literární Cenu Egona Erwina Kische za knihu Smrt číhá mezi hvězdami.

Cena M. Švandrlíka

Udělovaly se ceny Miloslava Švandrlíka o nejlepší humoristickou knihu českého autora vydanou v roce 2017. Mezi dvaadvaceti nominovanými zabodovali i tentokrát scifisti. Na třetí příčce se umístila kniha, kterou společně napsali *Daniela Kovářová* (scifi klub Andromeda Plzeň) a *Radim Uzel*. Jmenuje se **Jak se žije padesátkám**. Cenu za celoživotní přínos humoristické tvorbě dostal vedle *Jana Vodňanského* i *Vlado Ríša*.

Výsledky 29. ročníku soutěže

O Stříbřitělesklý halmochron

1. Klepal Petr: Orbital
2. Patras David: Experiment 2.0
3. Matějovský Bohumil: Evakuační plán
4. Mikule Stanislav: Archa
5. Mikule Stanislav: Kostka
6. Urban David: Prokletý životem
7. Kadlček Jan: Je to jen práce
8. Čerevková Alžběta: Chronovisio
9. Šulc Petr: Erinye
10. Felcmanová: Vítězslava: Projekt Superbia

10. Pernicová Eliška: Život v kupce železa
12. Peterková Magda: Poslední položka na seznamu
13. Kohlíčková Eliška: Primární sektor
14. Vondráčková Nikola: Mezi dvěma světy
15. Doležal D. Petr: Naděje, která neumírá
16. Pacáková Jana: Renfieldův syndrom
16. Křížová Marie: Albert
18. Marton Tomáš: Strážci času
19. Skoumalová Daniela: Hodinář
20. Skalová Daniela: Vlkoš
21. Pluhařová Ilona: Neviditelný
22. Vondřejc Jakub: Nina
23. Dudková Eva: 2100
24. Vařenka Pavel: Věda podle představ J. Freemana

HorrorCon

17. 11. 2018
HorrorCon vznikl jako odpověď na vytlačování žánru mainstreamem a zároveň na stoupající oblibu děsivých a temných děl v umělecké tvorbě.
<https://www.facebook.com/horrorconofficial/>
CrossClub Plynární 1096/23, Praha
horrorcon info@horrorcon.cz

Koprcon

30. 11. 2018 – 2. 12. 2018
<https://www.facebook.com/events/257905575062394>
<https://www.facebook.com/koprcon/>
ZŠ Milady Horákové, Obránců míru 2, Kopřivnice.

Fenixcon

30. 11. 2018 – 2. 12. 2018
Vítejte v našem SF Buena Vista Social Clubu. Hotely také mohou lehnout popelem a následně se z něho zrodit jako bájný Fénix.
Pro každého chystáme něco – od malých svištů, pro které má hotel dětský koutek, až po staré pardy, pro které má koutek samozřejmě taky (sauna, bar, masáž, parkoviště – záleží, kde budou chtít pardové zaparkovat).
A pro tu „střední“ třídu máme všechno tohle plus program, plus naše nadšení a plus naše otevřená srdce planoucí pro SF.
<https://www.facebook.com/Fenixcon-Parcon/>
Hotel Vista, Hudcova 72, Brno

Přízrak v bludišti

(THE PHANTOM IN THE MAZE)

„Já už ale mám nejlepší pistoli, jaká je na trhu,“ namítl Ritter.

„Teď už ne.“ Sir Toby vhodil Ritterem váhavě vydanou křesadlovou pistoli – jejíž hlaveň byla vyzdobená nádhernými rytinami jelenů a listů břečtanu a pažba z rohu jednorozce řezbami vlčích hlav – do šuplíku svého stolu. Pak svému podřízenému podal podivně tvarovanou a surově prostou příruční zbraň. „Tomuhle se říká ‚revolver‘. Neměl být vynalezen po dobu dalších čtyřiceti let, ale náš tým jasnovidců v Covingtonu jej předpověděl a poskytl inženýrům Jeho Veličenstva plány. Snadno se nabíjí a dá se z něj vystřelit pětikrát po sobě bez nabíjení.“

„To nezní moc džentlmsensky.“

„Džentlmenství,“ odsekl poněkud příkře sir Toby, „je něco, z čeho se vás marně snažím vyléčit. Tady je krabička perkusních nábojů – je to další dárek od našich přátel ze severu. Což je místo, kam vás posílám. Došlo tam k vraždě.“

„Máte podezření, že jde o sabotáž?“

„Sabotáž, špionáž, podvratnou činnost, velezradu, terorismus, neschopnost nebo shodu okolností. Určitě to musí spadat do jedné z těchto kategorií, ledaže by se ukázalo, že jde o něco jiného. Zjistit, o co jde, bude vaším úkolem. Takže si pospěšte na střelnici a trochu se procvičte. Budete to potřebovat.“

Ritter odešel.

* * *

Buckinghamshire byl – v těchto prvních dnech války – šedivým a neradostným místem. Důstojník v neznámé uniformě mluvící s nápadným německým přízvukem budil v místních obyvatelích uzavřeného areálu silné podezření. Jako kdyby jejich vlastní vojenské síly nebyly schopny ochránit je před ojedinělými nájezdníky z území Mongolského čaroděje! A navrch k tomu všemu tu bylo to jídlo. Ritter byl napůl přesvědčený, že jím místní krmí obávané příchozí zvenku naschvál, a víc než jen trochu se obával, že se jím pravidelně krmí sami.

„Nevypadá to, že by vám moc chutnalo,“ poznamenal ředitel MacDonald. Byl to muž s ostrými rysy tváře a čilým pohledem a nakolik Ritter vyrozuměl, celá tahle operace byl jeho nápad. Podle všeho to byl civilista, a navíc Skot. Dle Ritterova názoru mu scházela vážnost.

Ritter sklopil pohled k vařenému hrášku, vařeným bramborám a šedivému masu na svém plechovém podnosu. „Ujišťuji vás, že některé kousky jsou docela dobré.“

„Máte smysl pro humor! Jak nečekané,“ zasmál se MacDonald a dodal: „Měl jsem za to, že vás vyvádějí z míry pohledy, které po vás vrhají některá děvčata. Dalo se to čekat, víte. Většina mužů s talentem pro předpovídání budoucnosti bývá rutinně přiřazována k výzvědným jednotkám na frontových liniích, následkem čehož je zde poměr žen k mužům deset ku jedné. Většina z nich je svobodná a ve věku, kdy se ženy normálně vdávají. Tudíž přirozeně jeví zájem o tak urostlého a dobře vypadajícího muže jako jste vy.“

„Upřímně řečeno jsem si toho nevšiml,“ zalhal Ritter. V rozrušení od sebe odstrčil tác – a shodil ho ze stolu.

Ve všech koutech honosné místnosti s vysokými sloupy a zchátralým vzhledem, jakého lze docílit pouze generacemi finančního zanedbávání, propukla kaskáda holčičího chichotání. Zrudlý Ritter si uvědomil, že všechny dívky přestaly jíst, aby na něj mohly civět a čekat, co dalšího se stane. Přispěchal zaměstnanec jídelny, aby uklidil nepořádek.

„Řekněte mi o té vraždě,“ vyzval ředitele Ritter.

MacDonald okamžitě zvažněl. „Alice Hargreavesová byla prostřední dcerou děkana oxfordské koleje Christ Church. Bylo zjištěno, že má latentní talent pro předpovídání, proto byla naverbována a odeslána sem k výcviku a využití. Do institutu dorazila před týdnem. Na druhý den ráno byla nalezena mrtvá.“

„Takže tady neměla žádné nepřátele?“

„Neměla dost času, aby si nějaké udělala. A nemohlo to být ani ničím, co předvíдалa, protože její talent ještě nebyl rozvinutý. Ze všech mladých žen, které zaměstnáváme, byla tou nejméně pravděpodobnou obětí vraždy.“

„Možná, že něco odhalila – špiona nebo něco podobného?“

„Během svého prvního večera zde? Velmi nepravděpodobné.“ MacDonald vytáhl tenký kovový obdélník dlouhý zhruba tři palce. „Takhle slečna Hargreavesová vypadala. Půvabná, že ano?“

Na obdélníku byl monochromatický obrázek mladé ženy – dobře vypadající, s tmavými očima a vážným výrazem. „Co je tohle?“

„Ferrotypie. Jedna z našich méně vražedných technologií získaných z budoucnosti. Všem našim zaměstnancům pořizujeme obrázek hned při příjezdu.“

Ritter obdélník nějakou dobu studoval, pak jej vrátil a vstal. „Půjdu teď prozkoumat místo činu.“

* * *

Zatímco Ritter jedl, Freki na něj čekal před kamennou gotickou budovou, která byla původně klášterem, jenž byl později přestavěn na panské sídlo a následně byl po celá staletí znovu přestavován a rozšiřován movitými majiteli nezátíženými jedinou špetičkou dobrého vkusu, až nakonec výsledný celek připomínal strašidelný horský hřeben vypínající se uprostřed jakési nezalesněné severské země. Vlk, přivolaný myšlenkou, nyní přiběhl k němu. Společně následovali ředitele MacDonalda napříč pozemkem dolů k nečekaně velkému rybníku. Nedaleko něj se rozkládalo tisové bludiště, jehož živé ploty byly výrazně vyšší než oba muži. Všichni tři vstoupili dovnitř.

„Bludiště je pozůstatkem okázalejších dob,“ poukázal MacDonald, „a měl bych vás varovat, že je mladé dámy považují za romantické místo, kde si dávají dostaveníčka se svými nápadníky. Navrhuji udržovat neustálou konverzaci, abychom varovali kohokoliv, kdo by se tam mohl skrývat. Určitě vás napadají nějaké otázky. Teď je vhodná chvíle, abyste je položil.“

„Řekněte mi něco o metodě předvídání, kterou vaše dámy používají. Můj otec vždycky tvrdil, že jasnovidectví je nej-

slabším ze všech magických talentů, ale vy jste podle všeho jeho tezi vyvrátil.“

„O budoucnosti,“ začal MacDonald, „nepochybně uvažujete jako o krajině existující ve směru, kterým nedokážete stočit pohled, a jasnovidce považujete za lidi schopné nahlédnout kupředu, kam se vy podívat nemůžete. Díváme se vpřed, ano – jenže do vánice. Budoucnost se neustále mění. Jednoho rána si dáte načas s holením a výsledek je ten, že propásnete dostavník do Bristolu a musíte čekat v Londýně o jeden den déle. Díky tomu se ve svém klubu pustíte do hovoru se zahalečem, který vám řekne o finanční příležitosti obzvláště vyhovující vašemu talentu. Tudíž se vydáte na obchodní cestu přes Italské Alpy, kde nešťastnou náhodou narazíte na lupiče, a to vás stojí život. Všichni lidé dělají každý den taková rozhodnutí a výsledek je ten, že se budoucnost neustále mění. Krátké ostrovy stability, které lidé jako já tradičně dokážou zahlédnout, jsou vzácné a velmi konkrétně se vztahují k danému jedinci – je to, řekněme, vize budoucí choti, nebo okamžik, kdy se člověk chystá vyplout na loď, jejímž osudem je ztroskotat bez jakýchkoliv přeživších.“

„Ale vy jste tohle všechno změnil.“

„Změnil. Když jsem začal dospívat a projevil se u mě talent, byl jsem ohromen jeho slabinami, ale stejnou měrou i jeho potenciálem. A tak jsem začal experimentovat. Mojí inovací bylo, že jsem začal vytvářet tyto ostrovy stability tím, že jsem trénoval jasnovidky, aby soustředily své myšlenky zpátky ke svému předchozímu já, tiše sedícímu v konkrétním čase v naprosto stejné místnosti a vysílajícímu myšlenky kupředu k sobě samé tam, kde se bude později nacházet. Rychle jsem zjistil, že zprávy týkající se činů různých lidí bývají stejně často mylné jako pravdivé. Ale zprávy týkající se jednoduchých materiálních faktů bývají neomylné. Proto jsem založil institut, který předává zpátky v čase technologické informace, až na vzdálenost jednoho století. Jasnovidci si je předávají mezi sebou jako stanice heliografu rozmístěné v čase.“

Vidím, že máte u sebe jeden z našich revolverů. U jeho designu můžeme s důvěrou očekávat, že se nezmění mezi dneškem a okamžikem, kdy se jedna z našich dam posadí, aby nakreslila jeho plány, které si přečte její mladší já. Proto existuje už dnes, sto let před svým vynalezením.“

„Motá se mi z vás hlava, pane.“

„Mám v úmyslu zamotat ji celému světu. Á! Jsme na místě. Tady bylo nalezeno tělo slečny Hargreavesové.“

Ritter se rozhlédl. Střed bludiště byl středem bludiště. Živé ploty byly živými ploty. Tráva byla trávou. Nacházely se tam také sluneční hodiny s mottem Tempus Vincet Omnia. „Jak byla zabita?“

„Úderem kamenem zezadu do hlavy.“

„Máte ho ještě?“

„Proboha, to ne! To by bylo morbidní. Jakmile byla mrtvola odstraněna, neprodleně jsme ho hodili do rybníku.“

„Škoda. Sir Toby má pár úžasných forenzních čarodějů, které jsme mohli využít.“ Ritter vyslal Frekiho čenichat v trávě. „Mohl to být zločin z vášně?“

„Povolali jsme bylinkářku specializující se na porodnictví. Potvrdila nám, že mrtvá byla stále panna. Nebyla zneužita ani před smrtí, ani po ní.“

„Dokázala bylinkářka určit čas smrti?“

„Půlnoc, nebo krátce po ní.“

Vlk zachytil slabý zápach lidské krve, vyvanulý pach mnoha

návštěvníků a jinak nic jakkoliv zajímavého. „Prošlo tudy hodně lidí.“

„Jak jsem říkal, je to oblíbené místo, kde se scházejí milenci.“

„Teď si půjdu promluvit se spolubydlící obětí.“

* * *

„Nemluvte na mě!“ Margaret Andrewesová hodnou chvíli upírala zamračený pohled na papír pokrytý matematickými vzorci. Tu a tam zvedla oči ke zdi, na které visel kus lepenky s ručně namalovaným grafem složeným z tlustých barevných čar, které se vzájemně sbíhaly a rozbíhaly. Nakonec papír položila popsanou stranou dolů, zvedla pohled a řekla: „Vím, proč tady jste. Zeptejte se mě, na co chcete. Nevím nic, co by vám bylo jakkoliv k užítku.“

„Vy jste tohle předvídala, že?“

„Ne, samozřejmě, že ne.“ Uhnula pohledem, ale hlas měla pevný. „Setkala jsem se s tou dívkou jenom jednou. Pověčely jsme společně v jídelně, a pak si vyšla na procházku a už se nikdy nevrátila. Byla jsem utahaná a šla jsem toho večera brzy spát. Ráno jsem zjistila, že v její posteli nikdo nespál. V tu chvíli jsem si poprvé uvědomila, že se něco děje. Dala jsem vědět sekretářce ředitele MacDonalda, slečno Christensenové. Prohledali okolí a našli její tělo. To je vše.“

„O čem jste spolu mluvily?“

„Kam si může uložit věci. Jak získat trvalou kartu na jídlo. Obávám se, že o ničem osobním.“

Kancelář, ve které jejich rozhovor probíhal, byla malá, uklizená a neosobní. Dveře do zadní místnosti (vytvořené, jak si Ritter všiml, vybudováním příčky uprostřed původního prostoru) byly mírně pootevřené, takže za nimi byla vidět patrová postel.

Spodní matrace byla zakrytá jasně barevnou prošivanou dekou. Horní byla prázdná.

„Děkuji za spolupráci, slečno Andrewesová,“ řekl Ritter nakonec. „My už půjdeme.“ Vyšli ven a prošli dlouhou chodbou lemovanou pokoji. Všechny byly malé a obývané dvěma jasnovidkami.

Slečna Andrewesová se za celou dobu na ředitele ani jednou nepodívala. To něco znamenalo. Co přesně, Ritter netušil, ale věděl, že je to důležité. Když byli mimo doslech, poznamenal: „Je to pozoruhodná žena.“

„Za normálních okolností dokáže být docela příjemná,“ odvětil ředitel, a pak, skoro sám pro sebe, dodal: „Trošku baculatá. Ale příjemným způsobem.“

„Promiňte, pane.“ Štíhlá starší žena, s pohrdavým profilem a nesouhlasným výrazem, podala řediteli nějaký papír. „Tohle právě přišlo.“

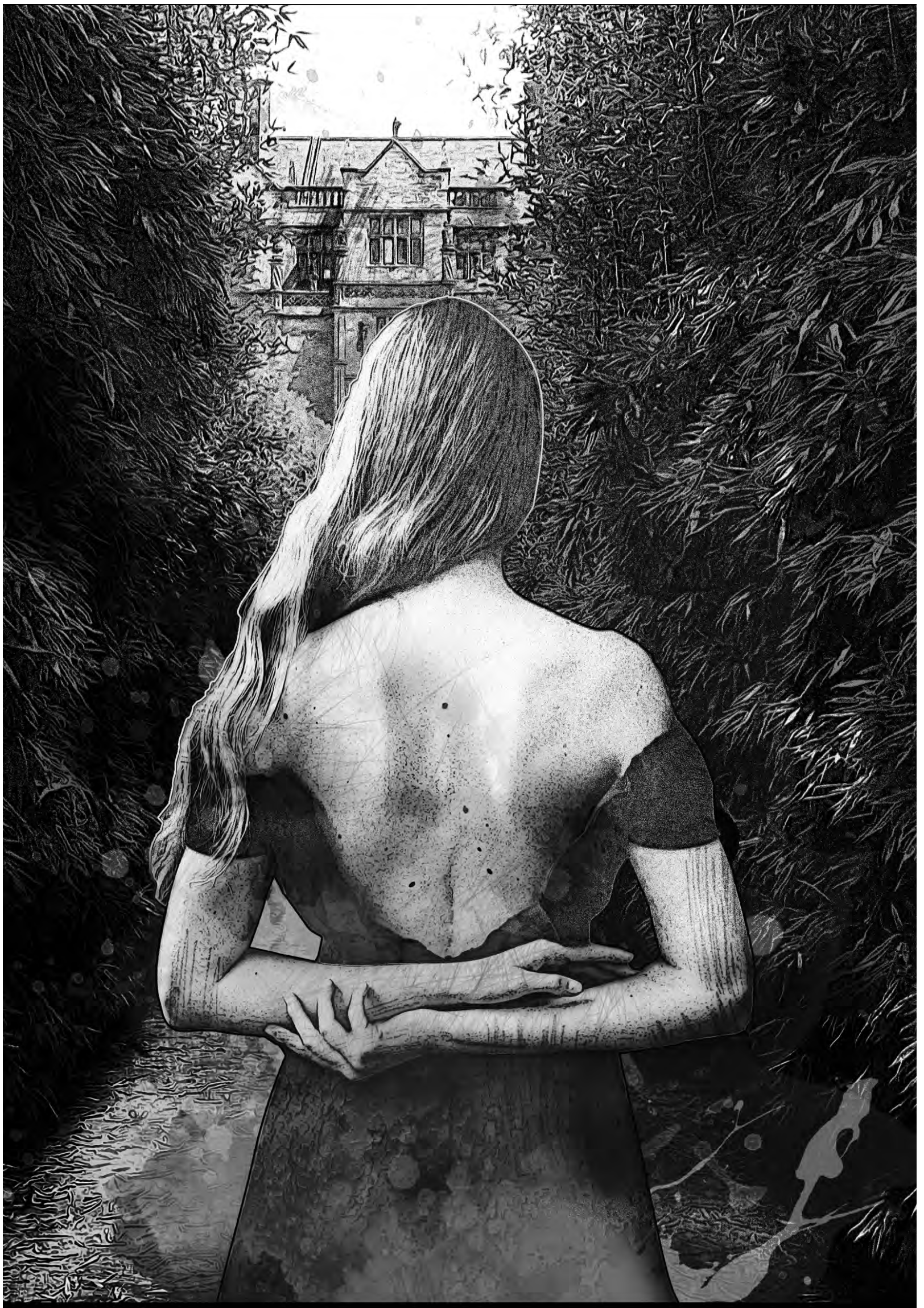
„Děkuji, slečno Christensenová.“ Ředitel přelétl papír pohledem, zamračil se a řekl Ritterovi: „Musíte mě na chvíli omluvit. V mé nepřítomnosti se o vás postará moje sekretářka.“ Obrátil se na patě a odpěchal.

„Vypadá to, že je pan ředitel zaneprázdněný člověk,“ okomentoval to Ritter.

„I tak to lze vyjádřit,“ opáčila sekretářka jízlivě.

„Promiňte, ale musím se zeptat. Kde byl ředitel v čase vraždy?“

„Byli jsme oba u Petera Fischera, který je, navzdory svému pohlaví, naším nejlepším jasnovidcem. Je to taky tak trochu

skleníková květinka. Měl zrovna jeden ze svých pravidelných záchvatů krize sebevědomí a trvalo nám docela dlouho, než jsme ho uklidnili. Byli jsme s ním od desíti večer až do přibližně dvou časných ranních hodin.“ Slečna Christensenová se chladně usmála. „Ujišťuji vás, že pan ředitel není hledaným vrahem o nic víc než já.“

* * *

Toho večera si Ritter prošel všechno, co se prozatím dozvěděl – nebo spíš nedozvěděl.

Do kontaktu se slečnou Hargreavesovou nepřišlo mnoho lidí – podkoní, který ustálil jejího koně a nasměroval ji do kanceláře ředitele MacDonalda, slečna Christensenová, která jí v ředitelově nepřítomnosti poskytla standardní instruktaž pro nováčky, technik, který v rámci této instruktaže pořídil její ferrotypii, a samozřejmě slečna Andrewesová, která byla necelý jeden den její spolubydlící. Ritter je všechny vyslechl, se stejným výsledkem: byla to inteligentní a přitažlivá dívka, která na nikoho neudělala žádný zvláštní dojem, načež se vyplížila do tísavého bludiště a nechala se zavraždit.

Ritter dostal k dispozici podkrovní pokoj, který v dobách, kdy byla tato budova panským sídlem, býval pokojem pro sloužící a jenom Bůh a cisterciáci vědí, čím byl předtím. Nakolik dokázal posoudit, schodiště nevedlo k žádným jiným obývaným pokojům. Seděl tam toho večera bez bot a s malým ohněm v krbu, aby zahnal jarní chlad, a snažil se roztřídit si fakta. Zjistil, že nedokáže zformulovat žádnou teorii ani rozeznat v událostech obklopujících smrt jakýkoliv vzor. Neustále se mu pletla do cesty podivnost účelu tohoto institutu.

Dobrá tedy, musí vzít v potaz onu podivnost.

Co se dosud dozvěděl?

A co to znamená?

Že kdesi před ním existuje budoucnost. Že se dá změnit. Což implikuje, že je těch budoucností víc. Což nedává smysl. Minulost je jenom jedna a je neměnná. Proč by budoucnost měla být jiná?

Pokud je budoucnost možné měnit, jak je to s přítomností? Zpevňuje se snad člověku pod nohama v okamžiku, kdy do ní dorazí, jako se země zpevňuje pod nohama ztroskotaného člověka, když se mu konečně podaří vymanit se z moře? Nebo je přítomnost rovněž nejistá? Ritter měl podezření, že...

Místnost zaplnilo třepetání křídel a kolem Ritterova ucha proletěl vyděšený pták.

Ritter vyskočil a ucítil, jak se mu o tvář otřela pírká, když pták zachvácený panikou vyrazil zpátky směrem, odkud přiletěl. Žádná cesta k úniku tam na něj nečekala, ale to ten tvoreček nemohl vědět. Poletoval kolem dokola po místnosti v divokých křivkách.

Odkudpak se tady vzal?

Musel sletět dolů komínem dříve toho dne, a když Ritter rozdělával oheň, schovával se v temném koutě pokoje. Žádné jiné vysvětlení neexistovalo.

Tlukot křídel utichl.

Ritter se rozhlédl.

Pták byl dočista pryč.

Což bylo v takhle malé místnosti se zavřenými dveřmi a jediným oknem zapečetěným několika vrstvami starých nátěrů nemožné.

Z úvah ho vytrhlo tiché zakňučení. Freki se krčil u země,

srst se mu ježila. Jemně se dotkl vlkovy mysli a s úžasem v ní objevil strach. V tutéž chvíli zaslechl zpoza dveří svého pokoje pravidelné těžké kroky blížící se nahoru schodištěm.

Kroky dospěly na vrchol schodiště a prošly chodbou. Utichly před jeho dveřmi.

A pak... nic.

Ritter vytáhl revolver a potichu se přesunul vedle dveří. Pak otočil klikou a dveře rozrazil, připravený v duchu na cokoliv.

Nikdo tam ale nebyl.

* * *

Po takové záhadné „neudálosti“ nepřicházel spánek v úvahu. Ritter proto uhasil oheň, nazul si holínky a vzal Frekiho na procházku. Pozemky institutu zalévalo šedivé přízračné světlo vrhané měsícem v úplňku, stojícím nad jeho hlavou. Velký dům i všechny dřevěné přístřešky a domky kolem něj byly ztichlé a potemnělé. Ačkoliv se nepohyboval jinak než jenom podle rozmaru a Brownovým pohybem, ocitl se u vstupu do tísavého bludiště. Vešel do něj a propracoval se až do středu.

Bledá postava mladé ženy se při jeho příchodu dychtivě otočila a vyrazila k němu. Pak, když uviděla jeho obličej, od něj ucukla. „Ach!“ vyhrkla dívka. „Polekal jste mě.“

Freki, který se předtím loudal vzadu, přiběhl k Ritterovi. Dívka se vyděsila podruhé. Pak se vzpamatovala. „Co jen to se mnou je! Na okamžik jsem si myslela, že je váš pes vlkem.“

„Ale ano, skutečně je to vlk. Je to ale nadmíru citlivý a zdvořilý vlk. Freki, předved' dámě, jaký jsi džentlmen.“ Ritter vklouzl do mysli zvířete, přiměl vlka, aby se posadil jako pes a nabídl jí packu. Dívka jí se smíchem energicky potřásla a řekla: „Moc ráda tě poznávám, Freki.“

Ritter přesunul vlka zpátky ke své noze a vyprostil se z jeho myšlenek. Pak se zeptal: „Měl bych odejít? Máte tady s někým schůzku?“

Dokonce i v měsíčním světle viděl, že se zapýřila. „Promiňte mi, prosím. Ano, čekám na Curdieho a... no, dnešní noc je výjimečná. Víte, ještě nikdy jsem se s ním nesetkala. Ale měla jsem vizi a –“

„Chápu.“ Ritter srazil podpatky a uklonil se. „Ihned odejdu. Moc rád jsem vás poznal, Fraulein...“

„Hargreavesová,“ doplnila. „Alice Hargreavesová.“

Ritterovi přešel po zádech mráz. „To ale jistě...“ začal.

Vesmír se zachvěl a žena přestala existovat.

* * *

Ritter strávil dobrou hodinu schovaný ve stínu mlází, aby zjistil, jestli někdo přijde k bludišti. Nikdo se ale neobjevil.

Nakonec mu nezbylo nic jiného než se odebrat na lože.

* * *

Ráno se znovu pustil do vyšetřování.

Nejdříve se připojil k slečně Christensenové u stolku v jídelně, kde, jak bylo zjevné, pravidelně sama jídávala. S nepřístupnou důstojností se smířila s tím, že se Ritter sám pozval a přisedl si. Pak, po nezbytných zdvořilostech, se jí zeptal: „Povězte mi. Má pan ředitel milostný poměr se slečnou Andrewesovou?“

Slečna Christensenová odložila šálek čaje. „To vám opravdu nemůžu říct.“

„Připomínám vám, že došlo k vraždě. Není vhodná doba na falešné tajnůstkářství.“

„Špatně jste mě pochopil.“ Sekretářka zvedla bradu a otočila svůj orlí profil na obě strany, než ztišeným hlasem pronesla: „Zdejší mladé dámy bývají neformálně označovány za ředitelův harém. Už dávno jsem vzdala snahu udržet si přehled v tom, se kterou z nich je zrovna zapletený.“

„Takže je myslitelné, že se slečna Hargreavesová mohla o této aféře dozvědět...“

„Pokud to zjistila, a pokud k nějaké takové aféře vůbec došlo, sotva by to byl důvod k vraždě. Ředitelovy milostné poměry nejsou ani zdaleka tajemstvím – zeptejte se kterékoli z ostatních dívek, řeknou vám to.“

„V pořádku,“ souhlasil Ritter. „Zeptám.“

Pokoj slečny Andrewesové se nacházel v labyrintu ženského křídla budovy, na konci dlouhé chodby obložené dřevěnými panely, která ústila do malé kaple proměněné v prostorný domovníkům kumbál. Dívka tedy sdílela zeď jenom s jedním dalším apartmá.

Toto apartmá – tvořené přední kanceláří se dvěma stoly a ptačí klecí, ve které se nacházely tři víly zpívající vysokými hlásky připomínajícími stříbrné zvonečky, a zadní místností s patrovou postelí – sdílely dvě dívky, shodou okolností dvojčata, jménem Lily a Rosie. Po nějakém tom chichotání a pyření s radostí potvrdily Ritterova podezření. Ředitel MacDonald a jeho přední jasnovidka – všichni se shodovali, že svou práci odvádí obzvláště dobře – opravdu byli romanticky zapleteni. Jakmile se do toho sestry pustily, začaly být vlastně natolik explicitní ohledně detailů toho, co zaslechly přes společnou zeď, až se Ritter nakonec začal červenat a musel je úpěnlivě prosit, aby přestaly. „A pokud jde o povahu slečny Andrewesové?“ zeptal se, aby zamaskoval své zahanbení. „Jak byste ji popsaly?“

„Je velmi rozhodná,“ prohlásila Rosie. „Je to špičková jasnovidka, nikdo nemůže tvrdit nic jiného. Ale...“

„... ale je trochu namyšlená,“ dokončila za ni Lily. „Jako by byla princezna z pohádky.“

„Taková, které byl její osud předpovězen při narození, takže ví, že má nárok na velké věci.“

„Ale stejně, jasnovidka je dobrá,“ dodala Lily. „Velmi disciplinovaná. Velmi silná.“

„Řekly byste, že je nejlepší v institutu?“

„Kdepak. Nejlepší je Peter Fischer. Ten je opravdu ohromující.“

„Umím si představit, že je tedy docela vyhledávaný,“ řekl Ritter, maje na paměti poměr žen a mužů deset ku jedné, o kterém se zmínil ředitel MacDonald.

Sestry znovu vybuchly smíchy. „Pochmurný Peter Fischer? Oblíbený?“ vykřikla Lily.

„Jen si představ, že bys měla políbit pana Zasmušilce!“ zalapala po dechu Rosie.

Což Ritterovi napovědělo, koho by měl vyslechnout jako dalšího.

* * *

„Tak konečně jste tady,“ konstatoval Peter Fischer. Nevstal

se. Ritter očekával melancholika. Místo toho tu našel muže svíraného zoufalstvím. Fischerovo chování bylo pochmurné a odmítal se podívat Ritterovi do očí. „Máte otázky. Do toho, ptejte se. Musím vás ale varovat, že jsem vázán Zákonem o oficiálních tajemstvích a některé záležitosti vám odhalit nemůžu.“

Ritter se posadil na židli. „Začnu něčím, co pro vás doufám nebude citlivým tématem. Bylo mi řečeno, že většina mužů se schopností předpovídat byla odeslána na frontu. Vy jste ovšem tady.“

„Měl jsem víze. Nebo spíš noční můry. O nevýslovných hrůzách, ke kterým by došlo, kdybych tam byl. Za normálních okolností by taková předtucha nebyla brána v potaz. Ale to, co jsem spatřil, bylo... museli mi dát sedativa. Dodnes mě chodí pravidelně kontrolovat doktor, který mi někdy předepíše opiáty. To... to je, obávám se, všechno, co vám můžu prozradit.“

„Chápu.“ Ritter se rozhlédl po kanceláři. Kromě té, která patřila řediteli MacDonaldovi, byla zatím ze všech, které spatřil, největší, a zdaleka nejzaneřáděnější. Na všech zdech byly připevněny kresby a grafy. Některé byly do místnosti otočeny prázdnou stranou. „Stejně tak tady máte některé technické nákresy, které nemám dovoleno spatřit?“

„Ano. Není v tom nic osobního.“

„Támhleten graf s barevnými čarami,“ ukázal Ritter prstem. „Takový nebo nějaký dosti podobný jsem viděl v každé kanceláři, kterou jsem zatím navštívil. Můžu se zeptat, jaký je jeho účel?“

„Je to průběžný zakres proměnlivých časových linií. Každý den jej aktualizujeme. Víte, pro naše předchozí já jsme jenom statistickou možností. Když tedy vysíláme zprávy do minulosti, musíme vizualizovat jejich průchod podél variantních gradientů pravděpodobnosti.“

„Tak docela vám nerozumím.“

„Marcus Aurelius řekl: ‚Čas je jako řeka tvořená událostmi, ke kterým dochází, a tato řeka má prudký tok; jakmile totiž byla událost spatřena, je unášena pryč a na její místo přichází jiná, jež bude rovněž odnesena.‘ Hérakleitos prohlásil: ‚Nevstoupíš dvakrát do stejné řeky. Když do ní totiž vstupuješ, přitékají k tobě jiné vody.‘ A Kratylos na to opáčil, že člověk nemůže vstoupit do stejné řeky ani jednou. Když jsem byl na univerzitě, byly to jenom zajímavé spekulace. Ředitel MacDonald od té doby prokázal – a experimenty to potvrzují – že jsou to všechno pozorovatelná fakta.“ Pak, když si nejspíš uvědomil, jak náročné musí být pro jeho posluchače sledovat tento výklad, si Fischer povzdechl a dodal: „Představujte si, že je to graf říčních proudů.“

„Jestli je ale to, co říkáte, pravda,“ namítl Ritter, „tak pak je proměnlivá nejenom budoucnost, ale i minulost.“

„Existují dvě hlavní teorie vysvětlující strukturu času,“ vysvětloval Peter Fischer bezmála pedantně (Ritter nabyl dojmu, že mladík našel v abstrakcích útočiště před světem, který mu jinak připadal nesnesitelný). „Jedna tvrdí, že kdykoliv dojde k nějakému rozhodnutí, jakkoliv malému, dojde ke všem možným výsledkům zároveň.“

To znamená, že pokud si někdo hodí mincí, tento čin vytvoří dva vesmíry – jeden, ve kterém padne panna, a druhý, ve kterém padne orel. I ten nejjádnější člověk tedy musí nutně neustále vytvářet nové vesmíry a chaotické souhry náhod každodenního života nesou odpovědnost za rozrůstající se nekonečno světů.“

„To zní poněkud marnotratně,“ poznamenal Ritter.

„Extravagantně marnotratně,“ souhlasil Fischer. „Takové množství energie, a k čemu? Odkud? Ne, já zastávám teorii ‚větvičích se časových linií‘. Ta postuluje, že dočasné vesmíry se větví směrem ven, ale stabilní je jenom centrální kmen. Odchylky od něj, které neznamenají žádný významný rozdíl, se s ním zase rychle spojují. Proto mají často dva lidé odlišné vzpomínky na nedůležité události. Linie, které nelze uvést v soulad, se jednoduše scvrknou do nicoty. Pokud jde ale o důležité rozkoly – no, nikdo neví.“

Ritter se s nevalným úspěchem pokusil pochopit tuto vizi času. „Určitě musí existovat další teorie?“

„Stejně tolik, kolik existuje možných vesmírů,“ mávl Fischer malátně jednou bledou rukou. „Je možné, že jsou pravdivé všechny. Nebo žádná. S jistotou víme jenom to, že je čas tekutý, a že v rámci této tekutosti přesto dokážeme fungovat.“

„Poslední otázka. Mohl bych vás požádat, abyste se podíval do budoucnosti – nebo z ní tedy spíš poslal zpátky zprávu – a řekl mi výsledky mého vyšetřování? Ušetřilo by mi to hodně času a starostí.“

Fischer nevzhledl. „To... ne. To není dovoleno, víte. Přisahal jsem... že to dělat nebudu.“

Ritter položil ruce na opěrky své židle, připravil se vstát a řekl: „Chci vám poděkovat za –“

Znenadání zjistil, že stojí před slunečními hodinami ve středu tisového bludiště. Naproti němu stál Peter Fischer. Mladík upíral pohled přímo na Rittera, po tvářích mu proudem tekly slzy. „Už od nejútlejšího mládí jsem věděl, že se stane mou ženou. Moje úplně první vize se týkala Alice Hargreavesové. A teď...“

„Kdo ji zabil?“ uslyšel Ritter svou vlastní otázku. „Byl to ředitel?“

„Ředitel MacDonald? Ten není ničím jiným než oportunistou a lovcem šedých myšek. Jejich aférka by byla brzy skončila, a pak bych určitě býval schopen Alici přesvědčit, že má láska je nefalšovaná. Jenže jsem žárlil a napsal jsem sám sobě, abych zdržel ředitele, takže se s ní v bludišti nesetkal. Nevěděl jsem, že moje pošetlost povede k její smrti.“

„Nemohl byste kontaktovat své já v minulosti a...?“

„Myslíte, že jsem to nezkoušel?“ vykřikl Fischer. „Proudí kolem času její smrti jsou tak turbulentní, že jimi nic nepronikne. Možná je to jediné dobře. Mohlo by dojít k horším věcem než je –“

Svět sebou škubl.

„Tak konečně jste tady,“ řekl Peter Fischer. Byli opět v jeho kanceláři. „Máte otázky. Do toho, ptejte se. Musím vás ale varovat, že jsem vázán Zákonem o oficiálních tajemstvích a některé záležitosti vám odhalit nemůžu.“

„Zákon nezákony, na moje otázky mi odpovíte,“ řekl Ritter drsně. „Začnete tím, že mi řeknete, co by mohlo být horšího než smrt ženy, kterou jste miloval.“

* * *

Ritter vtrhl do její kanceláře. Margaret Andrewesová zaječela a hlasitě protestovala, když ji popadl za paži a vytáhl ji od jejího stolu. Docela ochotně se ale nechala odvléct do ředitelovy kanceláře. Není jednoduché neuposlechnout chlápka s vlkem. Ritter se protlačil kolem slečny Christensenové a rozrazil dveře do vnitřní svatyně.

Ředitel MacDonald vyskočil s nesouhlasným zamračením ze židle. Pak, když si všiml, že před něj byla předvedena jeho milenka, si podrážděně povzdechl. „Prosím. Dokážu uhodnout, co se chystáte říct. Ale slečna Andrewesová i já jsme oba dospělí, a to, co děláme ve svém volném čase, se vás nijak netýká.“

Ritter pustil Margaret Andrewesovou a kopnutím za sebou zavřel dveře. „Včera v noci jsem mluvil se slečnou Hargreavesovou. Nepředstírejte, že nevíte, že je něco takového možné. Všechno to vaše zasahování do příčinných souvislostí, pozměňování minulosti i budoucnosti, vytváří v čase poruchy. Lidé i předměty jsou přemisťováni ze svých náležitých míst v chodu událostí. Pták letící nad sluncem zalitou loukou se ocitne o půl noci uvnitř podkrovního pokoje. Dívka čekající ve středu bludiště, která se má poprvé setkat se svým milencem, je vržena o týden dopředu, kde mi řekne, že jeho jméno Curdie je.“

To je vaše přezdívka z dětství, že ano, pane řediteli? Nebo vám tak možná říkali ve veřejné škole. Domnívám se, že ji vaše milenky používají jako něžné oslovení.“

„Ano, měl jsem se sejít se slečnou Hargreavesovou v tiso-
vém bludišti,“ opatrně přiznal ředitel MacDonald napjatým hlasem. „Jenže jsem se zdržel a než jsem se tam dostal, byla už mrtvá.“

„Ale neříkejte. Musí to být nesmírně výhodné, brát si za milenky ženy, které už vědí, že v jejich životě dojde k milostnému poměru. Bohužel, ty, které se chystáte opustit, můžou předvídat i to. Proto žena, která měla tu smůlu, že se do vás zamilovala a pak byla odstrčena, poslala zpátky zprávu sama sobě, s podrobnými informacemi, co musí udělat.“

„Není to snad tak?“ obrátil se Ritter přímo na slečnu Andrewesovou.

Margaret Andrewesová zbledla, spráskla ruce a nepromluvila. Ředitel MacDonald vypadal nejdřív překvapeně, pak ulehčeně. Na jeho tváři zahrál lehký úsměv. „No teda,“ poznamenal. „Jsem ohromen.“

„Nechám na vás, abyste zavolal místní úřady,“ řekl Ritter řediteli. Přivolał myšlenkou Frekiho k noze, připravený odejít. „Až s tím budete hotový, můžete začít zavírat institut.“

„Cože?“ MacDonald poprvé vypadal upřímně šokován.

„Ke kolika zjevením tady dnes došlo?“ zeptal se Ritter. „Během svého krátkého pobytu zde jsem jich zažil několik. Rozrušujete samotné základy reality. Víím, že jste byl varován. Pan Fischer mi řekl o svých vizích chaosu, který vaše práce vypustí do světa – vize, které, zcela ironicky, jeho umístění tady pomáhá naplňovat. V tuto chvíli jsou účinky malé a téměř neškodné. Vaše malé preludy ale vyrostou v monstra, pokud nebudete zastaven.“

Proto se vrátím do Londýna a zastavím vás. Věřte mi, až sepíšu své hlášení, budete si muset hledat novou práci.“

Zatímco mluvil, upíral Ritter pohled na ředitele. Zaskočilo ho proto nepřipraveného, když jej slečna Andrewesová udeřila a málem jej srazila k zemi. Její ruce se mu sevřely kolem hrdla a začaly ho s překvapivou silou škrtit.

Zatímco bojoval, aby si od hrdla odtrhl ženiny ruce, viděl, jak ředitel MacDonald sahá do šuplíku a vytahuje revolver. Freki byl nicméně dobře vycvičený. Než mu stihl poslat mentální povel, vlk se na ředitele vrhl.

V zoufalství, i když sebou kvůli tomu opovrhoval, tvrdě udeřil slečnu Andrewesovou do obličeje. Pustila ho a odpotácela se. Frekiho mezitím zasáhla první kulka z MacDonaldovy pistole. Vystříkla krev.

Ritter vytrhl z pouzdra svou vlastní pistoli. Viděl, jak Frekiho tělo narazilo do ředitele, takže jeho druhý výstřel minul. Slečna Andrewesová vykřikla.

Ritter namířil revolver na MacDonalda, který zrovna obracel svou zbraň k němu.

Střelil ředitele třikrát do hrudi.

Zároveň ucítil, jak jeho vlastní tělo zavrávalo dozadu a do strany. Jedno rameno mu znecitlivělo. Tak takový je to pocit, když člověka postřelí! Zatímco padal na podlahu, slyšel poplašené hlasy ozývající se před místností, dveře se s prasknutím rozletěly a...

... a svět se opět posunul.

Panoval naprostý klid. Ritter stál na nohou, nezraněný. Freki seděl nedaleko od něj, se zježenou srstí a ustaraným výrazem. Kromě nich dvou v kanceláři ředitele MacDonalda nikdo nebyl. Neležela tam žádná těla, nebyly patrné žádné známky pozdvižení, které by opakované výstřely měly vyvolat.

Dveře se rozletěly. Stál v nich zadýchaný Peter Fischer. „Díky Bohu!“ vykřikl. „Fungovalo to.“

* * *

Slečna Christensenová jim nalila čaj, a pak odešla z kanceláře a zavřela za sebou dveře.

Ředitel MacDonald důkladně usrkl a pak prohlásil: „Nevím, jestli bych měl být Fischerovi vděčný, že mi zachránil život, nebo být na něj naštvaný, že vám všechno vyžvanil.“ Vypadal unaveně a oblečení měl ušpiněné cestováním. „Kolik si pamatujete z toho, co se stalo?“

„Pamatuji se, že jsem vás zabil.“

„To jsem vyrozuměl. A přesto jsem tady. Díky varování, které náš mladý melancholik spěšně poslal svému dřívějšímu já.“ MacDonald zvedl ze svého talířku čajový koláček a ukousl si. „Jsem naprosto sakramentsky vyhladovělý,“ poznamenal, a trousil přitom kolem sebe drobky. „Cesta do Londýna a zpátky v tak krátkém čase, jaký jsem na to dostal, nebyla snadná.“

„Pokusíte se odčinit vraždu slečny Hargreavesové?“

„Proboha, to ne. To už je passé. Všechno to předávání zpráv už i tak strašlivě destabilizovalo celou oblast. Za dané situace budu muset povolat telepaty, kteří budou monitorovat jasnovidece a postarají se, aby se už něco podobného znovu nestalo. I pak to bude trvat týdny, než se všechno uklidní.“

„A Margaret Andrewesová? Co se stane s ní?“

„Nic. Válečné úsilí ji potřebuje.“

„Chápu.“ Ritter sklopil pohled k dopisu, který mu ředitel přivezl z Londýna, a už popáté si ho přečetl:

„Můj drahý, natvrdlý pobočníku, začínal dopis psaný známým rukopisem. Náš společný přítel mě informoval, že s největší pravděpodobností doporučíte, aby byl institut uzavřen. Kdyby to vzešlo od kohokoliv jiného s vašimi vědomostmi, považoval bych to za neuvěřitelné. Ve vašem případě je to, želbohu, dost dobře možné. Dovolte, abych vám připomněl zvěrstva, která jste na vlastní oči viděl v Krakově. Víte, čeho je Mongolský čaroděj schopen. Představte si svět pod jeho nadvládou.

Nepřítel dokáže vytvářet čaroděje v počtech, kterým se nedokážeme vyrovnat. Naše jediná naděje spočívá v institutu a technologiích, které umožňuje. Máte zakázáno stavět se tomu do cesty.

Neobtěžujte mého dávného kamaráda ze školy Curdieho. Okamžitě se vraťte domů. Mám tady pro vás práci.“

Dopis nebyl podepsaný.

„Nemáte žádné pochybnosti ohledně jeho pravosti?“ zeptal se MacDonald s třpytem v oku a uličnickým úsměvem. „Nabádal jsem Willoughby-Quirka, aby ho podepsal, ale Tibby tvrdil, že to nebude nutné.“

Ritter přiložil dopis ke svíčke. „Sir Toby se pod takovéto dokumenty podepisuje nerad,“ řekl. „Z pochopitelných důvodů. Půjdu si zabalit. Kdybyste mi mohl zavolat kočár, který mě odveze zpátky do Londýna, budeme mít jeden od druhého navěky pokoj.“

„Nechcete zůstat na večeři?“

„Ne.“ Ritter, který ani neochutnal svůj čaj, vstal.

Ve dveřích se zastavil. „Zvážil jste možnost, že vaše práce způsobí světu nenapravitelné škody? Že by ho mohla dokonce i zničit?“

„Samozřejmě, že zvážil. Je to riziko, které jednoduše musíme podstoupit.“

* * *

Ritter stál na šterkové příjezdové cestě před Yarrow House a čekal na svůj kočár. V tom okamžiku vyjela ze soumraku rozrušená dívka seděla na grošované kobyle. Když ho spatřila, nervózně se usmála a přitáhla koni otěže.

„Zdravím,“ pronesla. „Jmenuji se Alice Hargreavesová.“

„Já vím, kdo jste,“ opáčil Ritter, „a obávám se, že tady to není nic pro vás.“

*Poprvé vydáno v online magazínu Tor.com
v prosinci roku 2015.*

Přeložil Ludovít Plata

Ilustrovala Žaneta Kortusová

MEDAILONEK

MICHAEL SWANWICK

Americký autor (nar. 1950) je českým čtenářům dobře znám díky své povídkové tvorbě, vždyt za ni také získal pětkrát cenu Hugo, ale i World Fantasy Award či Pamětní cenu Theodora Sturgeona. Knižně ji shromáždil hned v několika sbírkách, z nichž za zmínku stojí reprezentativní výběr **The Best of Michael Swanwick** (2008). Prozatím jsme se v českém překladu bohužel nedočkali žádného autorova románu, i když je rozhodně z čeho vybírat – jmenovat můžeme známou „hard fantasy“ sérii **The Iron Dragons's Daughter** (1993), **The Dragons of Babel** (2008) a či samostatné tituly **In the Drift** (1985), **Vacuum Flowers** (1987), Nebulou oceněný **Stations of the Tide** (1991), **Jack Faust** (1997) a **Bones of the Earth** (2002). Ve svých posledních románech **Dancing with Bears** (2011) a **Chasing the Phoenix** (2015) zavítal do postapokalyptického světa, v němž mezi ruinami technologické civilizace prožívá svá dobrodružství dvojice hrdinů známá z několika dříve publikovaných příběhů. V současnosti připravuje k vydání román **The Iron Dragon's Mother** (2019). Námi publikovaná povídka je sedmou a dosud poslední prací z cyklu krátkých příběhů vycházejících v online magazínu *Tor.com*.

Zed' (THE WALL)

Psal se únor 1989 a já byla v prvéku na univerzitě. Seděla jsem ve studentském centru a pokoušela se spočítat úkol z matematiky a v klidu si vypít šálek kávy, což se oboje ukázalo jako překvapivě nesnadné, když vtom někdo odsunul židli naproti mě a sedl si. „Megan,“ uslyšela jsem.

Zvedla jsem hlavu. Byla to stará ženská – ne doopravdy stará, ale stará jako moje máma. Dokonce mi mámu trochu připomínala, až jsem se bezděky naježila. „Maggie, ne Megan. Kdo jste vy?“

„Maggie, vida, už jsem zapomněla, že jsem tuhle zdobně-linu někdy používala,“ pravila zamyšleně. „Já jsem ty. Z budoucnosti.“

Odložila jsem tužku. „Vážně?“ Odkud ta potrhlá ženská ví, jak se jmenuju? Třeba je to studentka psychologie, která provádí netradiční experiment na téma *Jak náhodně vybraní studenti reagují na absolutně nevěrohodná tvrzení*. „Hm. A proč jsi tu?“

Naklonila se blíž. „Na podzim bys měla jít studovat do zahraničí. Do Německa. Do západního Německa. Do Berlína.“

Zamrkala jsem na ni. „Vždyť neumím německy.“

„O důvod víc! Aspoň se to můžeš naučit.“

„Ale já už mám cizí jazyk splněný,“ poukázala jsem. „Dělala jsem francouzštinu.“

„Přesně kvůli tomu se Američanům v Evropě posmívají. Já už jeden cizí jazyk umím – to už ovládám o dva jazyky víc než průměrný Američan!“

To zabořilo. Zamračila jsem se na ni. „Hele, vloni mě máma nepustila ani do Francie. A to už jsem měla zaplacenou zálohu. A byl to jen dvoutýdenní výlet s dospělým doprovodem. Už vidím, jak mě celá nadšená posílá do ciziny na studijní pobyt.“

„Je ti osmnáct. Přece ti nemůže bránit?“

„Nemusí mi to zaplatit,“ namítla jsem skepticky.

„Táta by se přidal na tvoji stranu,“ podotkla. „Vyčítá si, že se za tebe nepřimluvil, když jsi chtěla do té Francie.“

Založila jsem si ruce a vzpomínala, jak jsme se s mámou hádaly a jak táta během našich hádek raději odcházel z domu. Pomyslení, že toho zpětně aspoň trochu lituje, mě zahřálo u srdce. „Hm, hm. A proč ti na tom tak záleží, abych byla v Berlíně?“

„Protože letos v listopadu padne Berlínská zeď. Devátého.“

Aha. Takže to byl jen vtip. „Berlínská zeď. Padne. Letos. A dokonce víš na den přesně kdy. Úžasný. Už se nemůžu dočkat. Ale když dovolíš, mezitím bych měla pohnout s úkolem z matematiky.“

Vstala, že už tedy půjde, ale ještě se obrátila a přimhouřila oči způsobem, který byl téměř věrný tomu, jaký jsem viděla v zrcadle. „Na tu matematiku se rovnou vyhodni,“ odušila. „Do staneš děčko.“

* * *

V květnu se objevila zas.

Naše první setkání bylo tak zvláštní, že jsem ji nemohla

pustit z hlavy. Jasně že byla nejspíš praštěná, přesto jsem začala uvažovat, že zajdu na oddělení zahraničních studií a vyptám se na možnost studovat v Berlíně. Potíž nastala, když jsem si představila, jak říkám rodičům, že chci do zahraničí. Viděla jsem to před sebou v živých barvách, včetně máminy migrény a tátových výčitek. S mámou se většinou hádal můj mladší bratr – já byla hodná holka. Ještě pořád jsem se cítila mizerně, že jsem odešla z Iowy na vysokou, i když mě v tom doma podporovali.

Nakonec jsem se na oddělení zahraničních studií stavila v dubnu. Už bylo pozdě podat si přihlášku na zimní semestr, ale prolistovala jsem pár brožurek s fotografiemi rozesmátých studentů, za nimiž se v pozadí rýsovala jednou Eiffelovka, podruhé Koloseum, pak zase obří zlatá socha Buddhy nebo Tádž Mahal. Zlatý Buddha mě zaujal. Ten by stál za vidění, jestli se máma jednou uklidní.

Rozhodla jsem se, že zaberu v matice. Když jsem nezvládla vyřešit úkol, od kterého mě ta praštěná ženská vyrušila, vzala jsem to jako znamení, abych se zapsala na dobrovolné doučování v Centru matematických dovedností. Zašla jsem tam rovnou to odpoledne, přímo ze studentského centra.

* * *

Když se objevila podruhé, vyhledala mě v knihovně. „Maggie?“ Tentokrát mě oslovila o poznání váhavěji.

Zvedla jsem hlavu. „Už zase ty? Jak jsi mě tady našla?“

„Přece vím, kde jsem se v knihovně ráda zašívala.“ Sedla si vedle mě na ošklivou oranžovou sedačku.

Obvykle se mi tu líbilo, protože do téhle části málokdo zabloudil. Ve společnosti té potrhle ženské mi to přestávalo připadat jako jednoznačná výhoda, ale zatím se zdálo trochu předčasné volat ostrahu. „Co chceš?“

„Chci, aby ses vypravila do Německa. Přihlášku ke studiu v zahraničí sis nepodala, že ne?“ Zavrtěla jsem hlavou. „Dobře, to nevádí. Můžeš se na podzim uvolnit z výuky a prostě se sebrat a vyrazit.“

„A co přesně bych řekla našim?“

„Řekni jim, že chceš cestovat. Spousta studentů cestuje. Nepotřebuješ jejich svolení. Existuje dokonce program, který americkým vysokoškolákům zprostředkuje pracovní víza – můžeš dostat půlroční pracovní vízum do západního Německa, takže se bez jejich peněz obejdeš.“

„Mám vyrazit do západního Německa a hledat si práci?“

„Jo, přesně tak.“

„Neumím německy. Jakou práci bych asi dostala?“

„Mohla bys učit angličtinu. Nebo – co já vím. Něco by se našlo.“

Nevěřicně jsem na ni pohlédla. „Máma by se nervově zhroutila.“

„Jednou už budeš muset pochopit, že nejsi zodpovědná za její stavy chorobné úzkosti.“

Tohle byla téměř slovo od slova zopakovaná námitka, kterou mi předhazovala moje nejlepší kamarádka ze střední školy.